

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobkyně: **BROMAX s. r. o.**
sídlem Dvorská 232/3, Hradec Králové
zastoupena advokátem Mgr. Janem Lipavským
sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2017, č. j. 532/1.30/17-4, sp. zn. S9-2016-397

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj rozhodnutím ze dne 25. 11. 2016, č. j. 28860/9.30/16-12, sp. zn. S9-2016-397, rozhodl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně dne 8. 3. 2016 zprostředkovala zaměstnání spočívající v práci ve skladu panu G. O., nar. ..., paní A. T., nar. ..., a panu I. K., nar. ..., u společnosti Daikin Device Czech Republic (dále též „Daikin“) na pracovišti Švédské valy 1227/2, Brno, bez povolení ke zprostředkování zaměstnání, čímž porušila § 14 odst. 3 písm. b) v návaznosti na § 60 odst. 1 a § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Za spáchaný správní delikt uložil správní orgán I. stupně žalobkyni pokutu ve výši 62 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v podané žalobě popsala průběh dosavadního řízení před správními orgány a namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
4. Nepřezkoumatelnost spatřuje v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s nímž se žalovaný plně ztotožnil, přestože odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vychází z důkazně nepodložených teoretických závěrů. Správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy a presumpcí neviny, neboť jeho závěry (stejně jako závěry žalovaného) jsou v rozporu s listinnými důkazy obsaženými ve správním spisu.
5. Na základě provedeného dokazování nelze dospět k závěru o spáchání správního deliktu žalobkyní. Žalobkyně není agenturou práce a uvedeným osobám zaměstnání ve společnosti Daikin nezprostředkovala. Jedná se o zaměstnance žalobkyně, kteří vykonávali činnost výlučně v pracovněprávním vztahu pro žalobkyni.
6. Provoz logistiky ve společnosti Daikin je samostatné pracoviště, které je odděleno od ostatní výroby. Jedná se o působiště žalobkyně. Zaměstnanci žalobkyně se v průběhu zakázky nepohybovali po celém areálu, nepůsobili na jiných výrobních strojích, kromě montážního pracoviště na přípravu sestav, které je součástí logistiky a je plně nezávislé na přímé výrobě. Pan O. pro žalobkyni vykonával pomocné práce na tomto pracovišti. Paní T. je tzv. koordinátorkou, která je pověřena koordinací tohoto díla a komunikací se zástupcem výroby objednatele. Pan K. uklízí, skládá bedny, může pracovat na stroji v rámci sestav. Žádní zaměstnanci žalobkyně nepracují na strojích přímé výroby, ale na pronajatých strojích na přípravu sestavy a na prověření kvality sestavy dle nájemních smluv.
7. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že u výkonu práce zaměstnanců žalobkyně nelze konstatovat, že by se mělo jednat o výkon činnosti nesouvisející s (hlavním či přinejmenším velmi podstatným) předmětem podnikání Daikin. Tento závěr žalovaného je zcela v rozporu s provedenými důkazy. Žalobkyně, resp. její zaměstnanci, vykonávali práci spočívající v zajištění logistických procesů, přičemž logistika není hlavním předmětem podnikání Daikin. Stejně tak je tento závěr v rozporu s konstatováním Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

správního orgánu I. stupně, který v protokolu o kontrole uvádí, že provoz logistiky tvoří samostatné a oddělené pracoviště, na kterém byly předmětné osoby zjištěny.

8. Z provedeného dokazování lze dospět k jednoznačnému závěru, že žalobkyně má se společností Daikin pouze obchodněprávní vztah. Vůči společnosti Daikin nevystupovala a nemohla vystupovat jako agentura práce. Výše uvedené skutečnosti vyplývají z listinných důkazů, které jsou součástí spisu, zejména ze smluv o dílo, z nájemní smlouvy a z jednotlivých objednávek, stejně jako z obchodních jednání.
9. Správní orgány neodůvodnily, proč odmítly provést důkaz navržený žalobkyní, konkrétně výslech svědka J. Správní orgán nemohl dospět k závěru, že výslech uvedené osoby by nepřinesl nic nového, neboť neví, jaké skutečnosti by tento svědek v rámci výpovědi sdělil. Konstatování správního orgánu, že výslech pana J. považuje za nadbytečný, způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Svědek Z. neměl informace o vztahu žalobkyně a společnosti Daikin, neboť pan Z. se žalobkyní nejednal.
10. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány vycházely z řetězce důkazů, které hodnotily samostatně a ve vzájemném kontextu, nevycházely jen z jediného podkladu. V projednávaném případě žalobkyně zastírala skutečný stav věci (tj. faktické zprostředkování zaměstnání) jiným obchodněprávním vztahem a tomuto zastírání byly přizpůsobeny také předložené listinné doklady (především rámcová smlouva o dílo).
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumal věc tak, že nejprve shrnul relevantní odvolací námitky a následně se k nim explicitně vyjádřil.
13. K navrhovanému výslechu svědka J. uvedl, že o skutkovém stavu nebyly pochybnosti, tudíž provedení dalších důkazů bylo nadbytečné. Nesouhlasí se žalobkyní, že by svědek Z. byl nekompetentní osobou k vyjádření se ohledně obsahu obchodněprávního se žalobkyní.
14. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

15. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
16. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
17. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
18. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí [bod IV. A) rozsudku]. Poté hodnotil námitku nesprávného posouzení otázky spáchání správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

deliktu [bod IV. B) rozsudku] a námitku procesního pochybení správního orgánu spočívající v neprovedení navrženého důkazu [bod IV. C) rozsudku].

IV. A) Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

19. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podané žalobě uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti, soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalovaného způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
20. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s argumentací a závěry uvedenými v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Platí přitom, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-92). To v první řadě znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán. V druhé řadě z tohoto pravidla plyne, že druhostupňový orgán nemusí slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně, jestliže se s ní ztotožní. A právě k této situaci došlo v právě projednávané věci.
21. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí nejprve popsal průběh kontroly, kterou provedl u společnosti Daikin, a specifikoval jednotlivé důkazy, ze kterých při svém závěru o spáchání správního deliktu vycházel. Podrobně konstatoval obsah svědeckých výpovědí pana Z. a paní T. Citoval právní předpisy dopadající na projednávanou věc a podrobně se věnoval agenturnímu zaměstnávání, resp. poskytování služeb jedním subjektem druhému, resp. smlouvou o dílo. Konstatoval, že dokazování prokázalo, že společnost Daikin nemá vyčleněnou činnost, kterou bylo možné předat k provedení žalobkyni, a totožnou práci skladníka, kterou vykonávají kontrolované osoby pan O. a pan K. (zaměstnanci žalobkyně), vykonávají rovněž agenturní zaměstnanci pracující ve společnosti Daikin. Správní orgán I. stupně se podrobně věnoval výpovědím pana Z. a paní T., jakož i vztahem žalobkyně a Daikin a dospěl k závěru, že žalobkyně zprostředkovala zaměstnání třem osobám u společnosti Daikin, aniž by pro zprostředkování zaměstnání měla potřebné povolení. Správní orgán I. stupně v neposlední řadě konstatoval, že v rámci správního řízení, konkrétně v oznámení o ukončení dokazování ze dne 11. 11. 2016, sdělil žalobkyni důvody odmítnutí navrženého výsledku pana J.
22. Žalobkyně v odvolání namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neprovedení navrženého výsledku pana J. a rovněž brojila proti závěru o správním deliktu.
23. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí stručně, avšak konkrétně konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je plně přezkoumatelné a že zjištěný skutkový stav je dostatečný pro vyslovení závěru o spáchání správního deliktu. V souladu se správním orgánem I. stupně uvedl, že jelikož byl skutkový stav zjištěn dostatečně, výslech svědka J. by nic nového nepřinesl, a byl by proto nadbytečný a nehospodárný.

24. Soud má za to, že žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl, z jakých důvodů považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za správné a zákonné i z jakého důvodu neprovedl výslech svědka J. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí převzal plně srozumitelné a řádně odůvodněné závěry správního orgánu I. stupně, nebylo jeho povinností uvedené závěry v rozhodnutí opětovně opakovat; v podrobnostech na ně postačilo odkázat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, publikované pod č. 3668/2018 Sb. NSS, body 30 a 31).
25. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak není důvodná.

IV. B) Námitka nesprávného posouzení otázky o spáchání správního deliktu

26. Žalobkyně dále zpochybňovala závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty správního deliktu.
27. Podle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že zprostředkuje zaměstnání bez povolení nebo jiným způsobem poruší při zprostředkování zaměstnání tento zákon nebo dobré mravy.
28. Zprostředkováním zaměstnání se podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení.
29. Podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti zaměstnání zprostředkovávají za podmínek stanovených tímto zákonem právnické nebo fyzické osoby, pokud mají povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání (dále jen „agentury práce“). Povolení ke zprostředkování zaměstnání vydává generální ředitelství Úřadu práce na základě žádosti právnické nebo fyzické osoby (§ 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti).
30. Z výše uvedených citované právní úpravy vyplývá, že právnická osoba pro zprostředkování zaměstnání potřebuje povolení, které je vydáváno Generálním ředitelstvím Úřadu práce při splnění podmínek stanovených v zákoně o zaměstnanosti. Nedisponuje-li právnická osoba platným povolením ke zprostředkování zaměstnání a přesto tuto činnost vykonává, naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
31. Agenturní zaměstnávání je definováno zákonem a pro závěr o činnosti zaměstnavatele je podstatné naplnění zákonem definovaných znaků. Agenturní zaměstnávání je spojeno se zprostředkováním zaměstnání, tedy se zaměstnáváním fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele. Uživatelem je jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení.
32. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014-28, *„[z]ákladním rozlišovacím znakem mezi pronájmem pracovní síly a poskytnutím služby je komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí.“* Uvedený závěr je podle soudu aplikovatelný také na nyní projednávanou věc, tedy pro posouzení otázky,

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

zda se v rámci vztahu mezi společností Daikin a žalobkyní jednalo o faktické zprostředkování zaměstnání (tj. pronájem pracovní síly) či zda šlo skutečně pouze o zhotovení díla, jak tvrdí žalobkyně.

33. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti.
34. Správní orgán I. stupně zahájil dne 8. 3. 2016 kontrolu žalobkyně podle zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, v provozovně společnosti Daikin na adrese Švédské valy 1227/2, Brno. V rámci kontroly byli kontrolováni zaměstnanci společnosti Daikin, zaměstnanci agentur práce a rovněž zaměstnanci žalobkyně (A. T., I. K., G. O.).
35. Zaměstnanci žalobkyně poskytli v rámci kontroly součinnost podle § 8 písm. f) kontrolního řádu. Pan O. uvedl, že v provozovně společnosti Daikin pracuje cca od 5. 10. 2016, chodí od pondělí do pátku na 8 hodin denně, pracovní doba začíná vždy v 6:00 hodin a končí dle potřeby. Pracuje ve skladu, ale je schopen pracovat i na lince. Rozdává materiál na linku. Se žalobkyní má uzavřenou pracovní smlouvu. Pracovní dobu mu stanovuje koordinátorka paní T., která mu i přiděluje a kontroluje práci. Odměnu mu jedenkrát měsíčně vyplácí pan J. (jednatel žalobkyně). Na pracovišti pracuje se zaměstnanci společnosti Daikin (zná je jen křestními jmény) a se zaměstnanci žalobkyně.
36. Pan K. v průběhu kontroly uvedl, že v dané provozovně pracuje měsíc, chodí od pondělí do pátku na 8 hodin denně, dle směny. Práci mu přiděluje a kontroluje „nějaký šéf z Daikinu“, neví, jak se jmenuje. Uklízí, skládá železné díly na paletu, skládá prázdné palety, bude začínat práci na stroji. Na směny chodí podle potřeby a stanovuje mu ji šéf společnosti Daikin. Ten mu vždy řekne, na kterou směnu má přijít. Oznamuje mu to vždy v pátek. Peníze mu vyplácí pan V. H. po půl měsíci v hotovosti. Na pracovišti nikoho nezná.
37. Paní A. T. při kontrole uvedla, že pracuje jako koordinátorka pro žalobkyni. Koordinuje asi 90 zaměstnanců. V pondělí přijde do práce, od společnosti Daikin dostane informace, kolik je potřeba lidí do výroby a do skladu. Zavolá panu J., řekne mu, kolik lidí je potřeba a oni přijdou. Každému řekne, co mají dělat. Zaměstnancům dává přesné pokyny, kontroluje jejich docházku, kterou posílá každý týden panu J. Má pracovní smlouvu se žalobkyní. Zaplacenou dostává v hotovosti. V době kontroly jsou všichni zaměstnanci ve skladu, kde pracují. Pracují i ve výrobě (na všech linkách podle potřeby), v týdně, kdy probíhá kontrola, tam ovšem nejsou. Zaměstnanci žalobkyně a společnosti Daikin pracují společně ve skladu i ve výrobě.
38. V průběhu kontroly na pracovišti poskytl součinnost dále J. Z., personální manažer společnosti Daikin. Uvedl, že se žalobkyní spolupracují na základě dvou smluv o dílo. První smlouva se týká části logistických procesů (vybalování, přichystávání pro výrobu, mezioperační přesun, někdy balení). Druhá smlouva je na konkrétní sestavy na montážních linkách. Společnost Daikin objednává počet podsestav, které mají být v určitém termínu vyrobeny – obvykle za jeden měsíc. O zaměstnancích žalobkyně mají přehled prostřednictvím výpisu z docházkového systému. Zaměstnanci žalobkyně jsou školeni svými zaměstnanci na základě podkladů od společnosti Daikin. Na montáži dělají zaměstnanci žalobkyně jednoduché operace, kmenoví zaměstnanci Daikin dělají operace složitější. Na pracovišti logistiky je to promíchané, zaměstnanci Daikin s kvalifikací obsluhují manipulační vozíky, zaměstnanci žalobkyně dělají manuální práce. Pokud je nedostatek lidí, doplňují zaměstnance bez kvalifikace dalšími zaměstnanci z agentur práce. Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

Toto dělají z důvodu nedostatku zaměstnanců. Ani všechny agentury práce nestíhají pokrýt personální potřebu Daikin. Žalobkyně se ozvala v rámci kampaně s konceptem smlouvy o dílo. Skutečnost, že žalobkyně není agentura práce, Daikin ví. Kontaktní osobou je pro společnost Daikin pan J. a paní T. Když jsou dodávky ve skluzu, vzkazuje panu J. přes paní T., že společnost Daikin potřebuje víc lidí, nebo že je požadují přeskupit.

39. Společnost Daikin v rámci kontroly předložila rámcovou smlouvu o dílo uzavřenou se žalobkyní dne 22. 9. 2015, jejímž předmětem je balící a expediční dílo a skladovací služby, které jsou dodatkem ze dne 2. 11. 2015 blíže specifikovány jako vykládka, nakládka, štosování, příprava k expedici, příprava sestav, zeď kvality a rework. Žalobkyně předložila objednávku dle Rámcové smlouvy o dílo ze dne 4. 1. 2016 a předávací protokol k objednávce pro 01/-03/2016. Společnost Daikin dále předložila Rámcovou smlouvu o dílo uzavřenou se žalobkyní jako zhotovitelem dne 4. 1. 2016. Jejím předmětem je manipulační dílo, součástí smlouvy je ceník za provedené dílo v jednotkové ceně sestav, a Nájemní smlouvu o podnikatelském pronájmu movitých věcí uzavřenou se žalobkyní dne 8. 4. 2016, včetně dodatků.
40. Kontrola byla ukončena dne 3. 6. 2016 protokolem o kontrole, proti kterému žalobkyně uplatnila dne 21. 6. 2016 námitky. Správní orgán I. stupně námitky žalobkyně zamítl dne 14. 7. 2016. Poté správní orgán I. stupně dne 30. 9. 2016 oznámil žalobkyni zahájení správního řízení pro možné spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
41. V průběhu správního řízení byl dne 27. 10. 2016 jako svědek vyslechnut pan Z., personální ředitel a ředitel sekce všeobecných záležitostí Daikin. Pan Z. vypověděl, že jeho prací je mj. nábor a rozvoj zaměstnanců, kontrakce a odměňování. Jeho podpisové pravomoci se týkají pracovněprávních záležitostí. Společnost Daikin se zabývá výrobou klimatizačních jednotek. Ve výrobním závodě v Brně vyrábí kompresory a další prvky. Výroba se sestává z prvků obrábění, komponentů a montážní činnosti, z obslužných linek, skladovacích prostor, údržby, apod. Tyto činnosti zabezpečují kmenoví zaměstnanci Daikin a dále zaměstnanci agentur práce. Tito zaměstnanci mohou působit na všech pracovištích i na oddělení logistiky. Žalobkyně je outsourcingovou společností přičemž objem práce zabezpečuje výrobní management. On má na starosti pouze nábor zaměstnanců. K dotazu správního orgánu, jak probíhá zabezpečení objemu práce výrobním managementem, svědek uvedl, že na personálním oddělení leží velký požadavek na pracovníky, které nejsou schopni zajistit; proto využívají outsourcing. O to se poníží počet požadovaných zaměstnanců, které musí pan Z. zajistit. Podotkl, že kontrolou uveden v omyl v oblasti evidence docházky. Zdůraznil, že pro nasmlouvané subjekty jsou vydávány identifikační karty, které opravňují ke vstupu do areálu, ale zaměstnance těchto subjektů společnost Daikin nekontroluje a nevede jim docházku. Je mu pouze známo, že se dostavili a odešli. Jelikož společnost Daikin hledá spolupráci s agenturami práce po celý rok, přišla nabídka od žalobkyně, že tato umí zajistit nějaké výrobní procesy. Zná paní T., řeší s ní obsah a zajištění BOZP. Neřeší, jak funguje spolupráce se žalobkyní. Zajišťuje pouze, kde se mohou zaměstnanci osprchovat, předává jim informace o třídění odpadu, BOZP, jak se mají chovat a co mají vědět. Pokud nemůže být nějaká nasmlouvaná subdodávka plně zabezpečena ze strany žalobkyně, protože je např. personálně slabá, výrobní management řeší s paní T. lidi, kterým na personálním oddělení vystavují oprávnění ke vstupu. Výrobní management se s paní T. schází na začátku týdne, korigují výrobní plán a paní T.

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

dává zpětnou vazbu, zda stíhají a proto se např. v půlce týdne objeví žádost o vydání nových oprávnění ke vstupu nebo požadavek na zajištění agenturních zaměstnanců. Pokud žalobkyně na začátku týdne sdělí, že nestíhá, je na personální oddělení okamžitě zadán požadavek zabezpečit zaměstnance. Pokud se nezjistí, tak se v průběhu týdne výrobní management s paní T. sejde a upřesní rozsah objednávky. Na otázku správního orgánu, kdo má na starosti výrobní management svědek zmínil pana ředitele K. a výkonného pracovníka pana J., který je oprávněn jednat se žalobkyní.

42. Paní T., zaměstnankyně žalobkyně, v rámci své svědecké výpovědi dne 27. 10. 2016 uvedla, že ve společnosti Daikin pracuje na základě pracovní smlouvy jako koordinátorka žalobkyně. Náplní její práce je odpovědnost za lidi, které má žalobkyně ve společnosti Daikin; určuje jim práci. V pondělí přijde do práce a setká se s panem J., který je vedoucím. Dostane od něj objednávku na týden, co mají dělat, pak zavolá panu J., řekne mu, jaký mají rozsah objednávky a zeptá se ho, kolik lidí má zavolat. Má u sebe seznam zaměstnanců žalobkyně a kontakty. Zavolá jim a řekne, kdy mají přijít do práce. V případě, že nesežene počet zaměstnanců určený panem J., zavolá mu, aby určil, co se bude dále dělat. K dotazu zástupce žalobkyně, zda společnost objednává počet lidí nebo rozsah objednávky, odpověděla, že objednává rozsah, co mají vyrobit a ona sama určuje lidi, za ty je odpovědná. Na pracovišti úkoluje zaměstnance ona. Tito zajišťují činnost ve skladu, naskladňují kamiony, vyskladňují je, dělají reworky, sestavují sestavy. Zaměstnance žalobkyně platí žalobkyně, která jim dává i pomůcky. Zaměstnanci žalobkyně používají na místě linky, které jsou v nájmu od společnosti Daikin. Školení zaměstnanců v oblasti BOZP zajišťuje žalobkyně. Zástupce žalobkyně se dále dotázal, zda se jedná o zajištění objednávky ze strany žalobkyně o ucelenou činnost, odpověděla, že dostanou objednávku např. na 100 sestav a zajistí její zhotovení. Zaměstnanci žalobkyně nespolupracují se zaměstnanci společnosti Daikin a žádný z nich nepracuje přímo ve výrobě. V případě, že by zaměstnanci žalobkyně způsobili škodu, pan J. by dostal informace o způsobené škodě a vyřídil by to.
43. Na základě provedení dokazování správní orgán I. stupně uzavřel, že žalobkyně zprostředkovala zaměstnání svým zaměstnancům pro společnost Daikin (uživatelé) a že se v daném případě nejednalo o zhotovení díla. Žalovaný se se závěry správního orgánu I. stupně v napadeném rozhodnutí ztotožnil.
44. Soud tedy v intencích výše citovaných závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 173/2014-28 posuzoval, pro koho výše uvedení zaměstnanci žalobkyně práci vykonávali a kdo jejich pracovní činnost řídil.
45. V rámci kontroly paní T. tvrdila, že od společnosti Daikin dostane informaci, kolik lidí je potřeba do výroby a do skladu a tyto počty následně v součinnosti s panem J. zařídí. Rovněž popsala, že zaměstnanci žalobkyně a společnosti Daikin pracují společně ve skladu i ve výrobě. Pan Z. zmiňoval, že zaměstnanci obou společností pracují společně na pracovišti logistiky, kde kvalifikovaní zaměstnanci společnosti Daikin obsluhují manipulační vozíky a zaměstnanci žalobkyně dělají manuální práce. V případě, že jsou dodávky ve skluzu, vzkazují panu J., že společnost Daikin potřebuje více lidí nebo je požadují seskupit. Z tvrzení pana O. v průběhu kontroly dále plyne, že vykonával společnou práci se zaměstnanci společnosti Daikin. Pan K. uvedl, že mu práci přiděluje „nějaký šéf z Daikinu“. Ten mu určuje, na jakou směnu má přijít.

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

46. Z uvedených tvrzení je podle soudu zřejmé, že zaměstnanci žalobkyně vykonávali práci na pracovišti společnosti Daikin, s jejími výrobky a s jejími pracovními pomůckami. Již tyto skutečnosti svědčí o tom, že výkon jejich práce řídila sama společnost Daikin, která také nesla odpovědnost za výsledek jejich práce. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně a společnost Daikin mají uzavřenou smlouvu o dílo a smlouvu o nájmu prostor sloužících k podnikání, resp. o podnikatelském pronájmu věcí movitých. Pro posouzení věci je rozhodný stav skutečný, tedy zda se žalobkyně chovala jako „faktická agentura práce“, nikoliv stav zastíraný předloženými smlouvami. Nepřílehlavá je tak argumentace žalobkyně, že ke spáchání deliktu nemohlo dojít, neboť neměla se společností Daikin uzavřeny smlouvy odpovídající agenturnímu zaměstnání.
47. Práce, které pro Daikin vykonávali zaměstnanci žalobkyně (montáž sestav, logistika, úklid apod.), patří mezi hlavní předmět činnosti Daikin, nikoliv činnost nesouvisející s jejím podnikáním. Moderní ekonomika je založena na vytěsňování činností, které nejsou předmětem činnosti příslušného podnikatele formou tzv. outsourcingu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. II. ÚS 69/03). V projednávané věci však nedošlo k přenesení komplexní činnosti přímo na žalobkyni, neboť zaměstnanci žalobkyně vykonávali shodnou práci se zaměstnanci Daikinu či s agenturními zaměstnanci. Žalobkyně neposkytovala společnosti Daikin komplexní služby v oblasti logistiky, ale zajišťovala svými zaměstnanci realizaci konkrétních pracovních pozic na pracovišti Daikin na základě požadavků Daikin. Fakticky tak zaměstnanci žalobkyně pouze doplňovali chybějící pracovníky společnosti Daikin na základě potřeb této společnosti.
48. Společnost Daikin neměla vyčleněnou činnost, kterou by vykonával pouze zaměstnanec žalobkyně (tzv. outsourcing), nebylo možné konkretizovat, který konkrétní výrobek vyrobil či přemístil zaměstnanec žalobkyně a kterou naopak zaměstnanec společnosti Daikin. Ačkoliv mezi touto společností a žalobkyní byla uzavřena smlouva o dílo, nebylo objektivně možné s ohledem na prolínání činností všech zaměstnanců určit rozsah provádění díla žalobkyní. Objektivně tak za výsledek práce zaměstnanců žalobkyně nemohla nést odpovědnost žalobkyně, neboť nebylo možné určit konkrétní výsledek jejich činnosti tak, že by bylo vyloučeno, aby se alespoň zčásti jednalo také o výsledek činnosti zaměstnance Daikinu (zejména v provozu logistiky). To vyplývá z poskytnuté součinnosti pana K., který sdělil, že v provozovně společnosti Daikin uklízí, skládá železné díly na paletu, skládá prázdné palety, a ze součinnosti pana O., který popisoval, že stejnou práci jako on vykonávají i zaměstnanci Daikinu. Pan Z. v rámci součinnosti rovněž uvedl, že na pracovišti logistiky jsou zaměstnanci žalobkyně a společnosti Daikin promícháni. Zaměstnanci společnosti Daikin s kvalifikací obsluhují manipulační vozíky, zaměstnanci žalobkyně dělají manuální práce. Také ze svědecké výpovědi pana Z. plyne, že pokud žalobkyně na začátku týdne sdělí, že nestíhá, je na společnosti Daikin (resp. personální oddělení), aby si sama pro danou oblast zabezpečila potřebné zaměstnance.
49. Provedené důkazy tedy podle soudu poskytují dostatečný podklad pro závěr, že zaměstnanci žalobkyně vykonávali práci pro Daikin a že rovněž byli úkolováni zaměstnanci Daikin (prostřednictvím paní T.) ve smyslu § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.

50. Podle soudu prvostupňový orgán dostatečným způsobem prokázal, že smlouva o dílo uzavřená mezi žalobkyní a společností Daikin byla pouze zastřeným právním jednáním, přičemž skutečnou podstatou ujednání bylo poskytnutí pracovní síly, tedy agenturní zaměstnávání. Smlouva o dílo (dílem je třeba rozumět činnost či práce podle smlouvy) se odlišuje od uzavření pracovního poměru tím, že práce vykonávaná podle ní je vykonávána samostatně, dle vlastního rozvrhu, vlastními prostředky, na vlastní riziko a bez soustavného dozoru či řízení objednatele. Oproti tomu závislá práce je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně (§ 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů). Z § 309 odst. 1 zákoníku práce plyne, že po dobu dočasného přidělení zaměstnance agentury práce k výkonu práce u uživatele ukládá zaměstnanci agentury práce pracovní úkoly, organizuje, řídí a kontroluje jeho práci, dává mu k tomu účelu pokyny, vytváří příznivé pracovní podmínky a zajišťuje bezpečnost a ochranu zdraví při práci uživatele. Soud má z důkazů, které jsou obsahem správního spisu, za prokázané, že žalobkyně neposkytovala komplexní službu na vlastní odpovědnost za výsledek práce, ale naopak poskytovala jednotlivou pracovní sílu k plnění konkrétních pracovních úkolů v rámci pracovního kolektivu Daikin a na základě jeho požadavků. Žalobkyně neměla vyčleněnou jednu konkrétní činnost, kterou by celou komplexně zpracovala pro Daikin a za ni odpovídala. Nešlo tedy o outsourcing (dodávku celé činnosti), ale o zprostředkování pracovní síly (pro oblast logistiky) podle konkrétních potřeb a rozsahu stanoveného výrobním oddělením Daikin (přiměřeně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 7 Ad 12/2011-77).
51. Soud se tak plně ztotožnil se správními orgány, že v daném případě bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Žádné deficity ohledně zjištění, prokázání a vypořádání se s argumenty žalobkyně ze strany správních orgánů soud v tomto směru nenalezl.
52. Námitka nesprávného posouzení naplnění skutkové podstaty správního deliktu tedy není důvodná.

IV. C) Námitka neprovedení navrženého důkazu výsledkem svědka

53. Žalobkyně spatřovala procesní pochybení správních orgánů v tom, že správní orgány odmítly vyslechnout navrženého svědka pana J. bez řádného vypořádání.
54. Podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 55 odst. 1 a násl. správního řádu.
55. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgány nejsou povinny provést každý z navrhovaných důkazů či podkladů pro rozhodnutí, ale neprovedení důkazu musí řádným a srozumitelným způsobem odůvodnit (k tomu například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, resp. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). V rozsudku ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009-101, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]rovedení důkazů navržených účastníky řízení pak správní Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

orgán může odmítnout v případě, pokud by získání nebo provedení důkazů bylo v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu), pokud by byla v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která by znemožňovala žádosti vyhovět (§ 51 odst. 3 správního řádu) nebo v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním a bylo by tak již nadbytečné. Pojem "důvodné pochybnosti" je pak potřeba vykládat tak, že tyto pochybnosti nejen že již neexistují na straně správního orgánu, ale že správní orgán vzal v úvahu možné zpochybnění jím zjištěného skutkového stavu ze strany účastníků řízení, tj. vypořádal se rovněž s jejich připomínkami a námitkami a přihlédl ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo, jak požaduje také § 50 odst. 4 správního řádu."

56. Správní orgán tedy sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu, přičemž není povinen akceptovat všechny důkazy navržené účastníkem řízení. Musí ovšem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny, tj. např. z jakých důvodů považují navržené důkazy za nadbytečné
57. Pokud by správní orgány neprovedly žalobkyní navrhovaný důkaz, a ani z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí by nebyly zřejmé myšlenkové pochody, jakými byly správní orgány v rámci této úvahy vedeny, porušily by základní procesní práva žalobkyně. To se v projednávaném případě nestalo. Správní orgán I. stupně v oznámení o ukončení dokazování ze dne 11. 11. 2016 uvedl, že výslech pana J. považuje za nadbytečný zejména s ohledem na podobnou svědeckou výpověď pana Z. Měl za to, že by výpověď svědka J. nepřinesla k předmětu správního řízení nic nového a že skutkový stav již byl zjištěn dostatečně. Závěr o nadbytečnosti navrhované svědecké výpovědi převzal správní orgán I. stupně i ve svém rozhodnutí (viz strana 7). Rovněž žalovaný přejal závěr o nadbytečnosti navrhovaného výslechu svědka J. a na str. 5 napadeného rozhodnutí konstatoval, že navržený výslech byl řádně odmítnutý a odůvodněný.
58. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že pan Z., personální ředitel společnosti Daikin, při svém výslechu podobně vyložil, na základě jakých okolností vznikla spolupráce mezi žalobkyní a společností Daikin, jak spolupráce probíhá, jak je rozdělena práce mezi jednotlivými zaměstnanci apod. Jak správní orgány, tak soud, z výslechu svědka Z. získaly dostatečné informace o rozsahu a fungování spolupráce mezi žalobkyní a společností Daikin, které při jejich zhodnocení s ostatními důkazy založenými ve spise postačovaly pro závěr o spáchání správního deliktu žalobkyní. Skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, proto lze aprobovat závěr správních orgánů o nadbytečnosti výslechu svědka J.
59. Námitka tak není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

60. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. 8. 2019

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.